

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 09 0 U 044282 25 Uvp
Sarajevo, 30.10.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Danilović Edine, kao predsjednika vijeća, Ajanović-Selimović Amele i Krkeljaš Milorada, kao članova vijeća, te Beganović Namire, kao zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice J.Lj. iz M..., zastupane po punomoćniku Andrić Iliji, advokatu iz Modriče, protiv odluke broj: FZ375/3-45-9-14330-4/22 od 24.04.2023. godine, tuženog Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje, Mostar, u upravnoj stvari naknade troškova sahrane, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 044282 23 U od 12.05.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 30.10.2025. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se uvažava, presuda Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 044282 23 U od 12.05.2025. godine, se preinačava i rješava;

Tužba se uvažava, osporena odluka tuženog, broj: FZ375/3-45-9-14330-4/22 od 24.04.2023. godine, kao i prvostepena odluka direktora Središnje administrativne službe tuženog u Sarajevu, broj predmeta: FZ3/5/3-45-9-14330-2/22 od 06.01.2023. godine se poništavaju i predmet vraća prvostepenom organu na ponovno rješavanje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 044282 23 U od 12.05.2025. godine, odbijena je tužba tužiteljice podnesena protiv osporene odluke tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijen njen prigovor izjavljen protiv prvostepene odluke direktora Središnje administrativne službe tuženog u Sarajevu, broj predmeta: FZ3/5/3-45-9-14330-2/22 od 06.01.2023. godine. Navedenom prvostepenom odlukom tužiteljici nisu odobreni pogrebni troškovi sahrane korisnika starosne penzije B.Lj., s datumom smrti 23.07.2022. godine i mjestom prebivališta u trenutku smrti u D., po statusu s umrlim korisnikom penzije kao osoba koja nije član uže porodice.

Protiv presude prvostepenog suda tužiteljica je blagovremeno, putem punomoćnika, podnijela zahtjev za vanredno preispitivanje, zbog povrede zakona koja je mogla biti od uticaja na pravilno rješenje ovog spora. Ističe da je njen zahtjev da joj se odobre pogrebni troškovi sahrane B.Lj. odbijen iz razloga što kao sestra nije bila član uže porodice umrlog i što korisnik penzije u trenutku smrti nije imao prebivalište u Federaciji BiH ili Distriktu Brčko BiH, primjenom odredaba člana 69. i 147. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju i člana 2. i 3. Pravilnika o naknadi pogrebnih troškova u slučaju smrti korisnika penzije, iako je nesporno da je umrli korisnik penzije živio u Z., da je penziju ostvario u Federaciji BiH i da je u trenutku smrti bio u D., gdje se kao njegova sestra o njemu brinula i nakon smrti ga sahranila. Dalje navodi da umrli brat nije bio oženjen, da nije imao djece tako da je nepravilan zaključak da ona nije bila bliži rod umrlog brata, te da odbijanje njenog zahtjeva za naknadu troškova sahrane predstavlja diskriminaciju članova

porodice u tom pogledu. Kako je odlukom Ustavnog suda BiH, a potom i izmjenama citiranog pravilnika otklonjena diskriminacija da se naknada pogrebnih troškova priznava samo porodicama penzionera iz Federacije BiH ili Distrikta Brčko, smatra da joj kao sestri umrlog korisnika penzije pripada pravo na predmetnu naknadu, pa predlaže da se iz navedenih razloga zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači tako da se tužba uvaži i osporeni i prvostepeni akti ponište, uz naknadu preciziranih troškova postupka ili da se ista ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno rješavanje.

Tuženi organ je u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje predložio da se zahtjev kao neosnovan odbije.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj: 9/05), ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud poprimio utvrđenim da je nesporno da je tužiteljica J.Lj. rođena sestra pok. B.Lj. koji je bio korisnik penzije kod tuženog Zavoda, da je lično snosila troškove njegove sahrane u ukupnom iznosu od 910,00 KM (račun broj: 49/22 TR „Pogrebne usluge kod Joce“ od 25.07.2022. godine), da je umrli od 04.05.2004. godine do dana smrti 23.07.2022. godine imao prijavljeno prebivalište u mjestu D., opština B., Republika Srpska (uvjerenje MUP-a RS, PU Bijeljina od 26.08.2022. godine), te da osporenim i prvostepenom odlukom nadležnih organa tužiteljici nije odobrena naknada troškova sahrane iz razloga što se, u smislu člana 69. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju i člana 2. stav 3. i člana 3. stav 2. Pravilnika o naknadi pogrebnih troškova u slučaju smrti korisnika penzije, ne smatra članom uže porodice svog brata i što je prebivalište umrlog brata u Republici Srpskoj.

Nadalje slijedi da je prvostepeni sud zaključio da prebivalište umrlog korisnika penzije u trenutku smrti ne može biti odlučna činjenica za ostvarivanje prava na naknadu troškova sahrane u smislu člana 147. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju i člana 2. stav 3. Pravilnika o naknadi pogrebnih troškova u slučaju smrti korisnika penzije, obzirom na Odluku o dopustivosti i meritumu Ustavnog suda BiH broj: U-5/24 od 30.05.2024. godine, kojom je utvrđeno da citirane odredbe navedenog zakona i pravilnika, u dijelu u kojem je propisano „sa prebivalištem u Federaciji ili Distriktu Brčko Bosne i Hercegovine“ nisu u skladu sa članom II/4. Ustava Bosne i Hercegovine i članom 1. Protokola broj 12. uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. Međutim, prvostepeni sud je u pobijanoj presudi zaključio da tužiteljici kao sesti umrlog korisnika penzije ne pripada pravo na naknadu troškova sahrane, jer se u skladu sa članom 69. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ne smatra članom uže porodice, zbog čega su po ocjeni prvostepenog suda nadležni organi pravilno odlučili odbijajući njen zahtjev, pa je njenu tužbu valjalo odbiti kao neosnovanu.

Zauzeto stanovište nadležnih organa, a i prvostepenog suda se ne može prihvatiti kao pravilno i zakonito.

Naime članom 147. (Posmrtnina) Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, br. 13/18, 93/19-odluka USFBiH, 94/20-rješenje USFBiH, 90/21, 19/22 i 42/23-odluka USFBiH) je propisano da u slučaju smrti korisnika penzije sa prebivalištem u Federaciji ili Distriktu Brčko Bosne i Hercegovine nasljedniku-članu uže porodice, koje izmiri troškove sahrane pripada naknada pogrebnih troškova u visini prosječne penzije isplaćene u mjesecu prije smrti korisnika penzije (stav 1.), da se zahtjev za naknadu troškova sahrane podnosi u roku od tri mjeseca od dana smrti korisnika penzije (stav 2.), te da će postupak i potrebnu dokumentaciju za ostvarivanje naknada iz stava 1. ovog člana, urediti nosilac osiguranja svojim aktom, na koji saglasnost daje Vlada Federacije.

Članom 2. stav 3. Pravilnika o naknadi pogrebnih troškova u slučaju smrti korisnika mirovine („Službene novine Federacije BiH“ br. 47/18 i 48/22) bilo je regulisano da naknada pripada za slučaj da je korisnik mirovine imao prebivalište u Federaciji Bosne i Hercegovine ili u Distriktu Brčko Bosne i Hercegovine u trenutku smrti (navedeni stav 3. je naknadno brisan - „Službene novine Federacije BiH“, broj: 2/25). Članom 3. stav 1. citiranog pravilnika je propisano da pravo na naknadu ima nasljednik - član uže porodice koji izmiri troškove pogreba, dok je stavom 2. regulisano da se članom uže obitelji smatraju osobe iz člana 69. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju i to: a) bračni supružnik i vanbračni partner (udovica odnosno udovac), b) razvedeni bračni supružnik, ako mu je pravosnažnom presudom suda dosuđeno pravo na izdržavanje, c) dijete, rođeno u braku ili van braka, te usvojeno dijete, d) pastora ukoliko ga je umrli osiguranik, odnosno korisnik penzije izdržavao, e) dijete-unuče bez oba roditelja ukoliko ga je umrli osiguranik, odnosno korisnik penzije izdržavao.

Obzirom na navedenu odluku Ustavnog suda BiH broj: U-5/24 od 30.05.2024. godine pravilno je prvostepeni sud u pobijanoj presudi ocijenio da prebivalište umrlog korisnika penzije u trenutku smrti nije mogao biti uslov za ostvarivanje prava na naknadu troškova sahrane u smislu člana 147. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju i ranijeg člana 2. stav 3. Pravilnika o naknadi pogrebnih troškova u slučaju smrti korisnika penzije.

Međutim, članom 147. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ustanovljeno je pravo korisnika penzije na posmrtninu, a koje pravo nakon njegove smrti konzumira osoba koja izmiri troškove sahrane i to nasljednik - član uže porodice. Zakonodavac nije u citiranom članu regulisao ko se smatra članom uže porodice, niti je nositelju osiguranja dao osnov da svojim aktom to pitanje uredi (već samo postupak i potrebnu dokumentaciju za ostvarivanje prava), pa nije jasan, niti se iz citiranog pravilnika uopšte vidi osnov za određivanje kruga osoba koje mogu ostvariti pravo na naknadu (osobe iz člana 69. citiranog zakona koji reguliše isključivo članove porodice umrlog osiguranika, odnosno korisnika penzije koji imaju pravo na porodičnu penziju). Pored toga, iz podataka iz spisa predmeta (a i iz navoda prigovora, tužbe i zahtjeva) proizilazi da umrli korisnik penzije nije bio oženjen, da nije imao djece, te da je tužiteljica sestra umrlog korisnika (tvrdi da mu je najbliži rod) snosila troškove sahrane, pa kako sestre mogu i naslijediti umrlog brata po federalnom Zakonu o nasljeđivanju, to se u konkretnom slučaju nije mogla sa sigurnošću isključiti mogućnost sestre da se smatra članom uže porodice umrlog, niti to proizilazi i iz svrhe donošenja citirane odredbe člana 147. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, a što sve nije bilo predmetom preispitivanja ni nadležnih organa, a ni prvostepenog suda.

Obzirom na navedeno ovaj sud je primjenom člana 46. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima, zahtjev tužiteljice za vanredno preispitivanje sudske odluke uvažio, pobijanu presudu prvostepenog suda preinačio i riješio da se tužba uvažava, poništava osporeno i prvostepeno rješenje i predmet vraća prvostepenom organu na ponovno rješavanje, gdje će se u skladu sa primjedbama datim u ovoj presudi donijeti nova zakonita i pravilna odluka.

Ovom odlukom Vrhovnog suda Federacije BiH nije u konačnici riješena predmetna upravna stvar, zbog čega se nije moglo rješavati o troškovima upravnog spora tužiteljice na osnovu odredbe člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku, a koja se shodno primjenjuje na osnovu člana 55. Zakona o upravnim sporovima.

Zapisničar
Beganović Namira, s.r.

Predsjednik vijeća
Danilović Edina, s.r.